

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. ve věci

žalobce: **F. J.**
e. č. X, státní příslušnost X
t. č. pobytem Pobytové středisko Zastávka, Havířská 514, Zastávka u Brna,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační politiky
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 8. 2020, č. j. OAM-13/ZA-ZA11-D02-R2-2020,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou žalobce napadl rozhodnutí žalovaného 12. 8. 2020, č. j. OAM 13/ZA ZA11-D02-R2-2020 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť státem příslušným k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Nařízení Dublin III“ či „Dublinské nařízení“), Italská republika. Žádost o udělení mezinárodní ochrany je tak nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.
2. Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodoval znovu poté, co jeho rozhodnutí ve věci ze dne 14. 2. 2020, č. j. OAM-13/ZA-ZA11-D02-2020 (dále jen „předcházející rozhodnutí“), bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 27. 4. 2020, č. j. 33 Az 13/2020-33 (dále jen „zrušující rozsudek“), a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení. V rámci závazného právního názoru krajský soud žalovanému uložil, aby si v navazujícím řízení obstaral relevantní a aktuální informace o fungování italského azylového systému z hlediska přijímání tzv. dublinských navrátilců, a to v kontextu probíhající pandemie koronaviru SARS-CoV-2 (způsobující nemoc Covid-19).

II. Napadené rozhodnutí

3. V napadeném rozhodnutí žalovaný předně shrnul zjištěný skutkový stav, a to zejména v kontextu obsahu žádosti žalobce o mezinárodní ochranu a následně provedeného pohovoru. Žalovaný hodnotil zjištěné skutečnosti a po konstataci aplikovatelnosti nařízení Dublin III posuzoval jednotlivá kritéria pro určení příslušnosti členského státu EU k provedení a dokončení azylového řízení.
4. Žalovaný dospěl k závěru, že na případ žalobce je třeba uplatnit kritérium upravené v čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, podle něhož je subsidiárně příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu první členský stát, v němž byla žádost podána. Jelikož žalobce si podal prokazatelně na základě výsledku porovnání otisků prstů v systému EURODAC žádost o udělení mezinárodní ochrany v SRN dne 17. 10. 2017 (Bielefeld), žalovaný měl za to, že příslušným státem je SRN. Proto požádal SRN o informaci o průběhu řízení, z níž vyplynulo, že odpovědným členským státem na základě nařízení Dublin III je Italská republika, neboť žalobce měl v den, kdy požádal o mezinárodní ochranu v SRN, krátkodobé schengenské turistické vízum Italské republiky č. X, platné ode dne 30. 9. 2017 do dne 22. 10. 2017 po dobu osmi dnů.
5. Proto žalovaný podal žádost do Itálie o přijetí žalobce zpět, na niž Italská republika ve dvoutýdenní lhůtě ve smyslu čl. 25 odst. 1 a čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III neodpověděla, což má za následek vznik domněnky, že žádosti bylo vyhověno a Italská republika má povinnost přijmout žadatele zpět.
3. Žalovaný dále připomněl, že ve věci rozhodoval poté, co bylo jeho předcházející rozhodnutí zrušeno výše uvedeným rozsudkem krajského soudu (sp. zn. 33 Az 13/2020). Žalovaný se tak na základě právního názoru soudu opětovně zabýval tím, zda jsou v případě Italské republiky dány důvodné obavy z existence tzv. systémových

nedostatků, spočívajících v tom, že by azylového řízení a proces přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu provázelo nelidské či ponižující zacházení.

4. V této souvislosti žalovaný vycházel z opatřených informací o zemi původu, které podle jeho názoru svědčí o tom, že italský azylový systém odpovídá navzdory proběhlé migrační krizi podmínkám v ostatních členských státech Evropské unie. Podle názoru žalovaného tak aktuální zprávy o zemi původu nesvědčí o tom, že by nedostatky italského azylového systému dosáhly takové míry závažnosti, že by představovaly porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
5. Pokud se jedná o žalobce uváděné důvody k návratu na území České republiky a opětovné podání žádosti o mezinárodní ochranu, žalovaný zdůraznil, že nelze považovat za azylově relevantní skutečnost, že žalobce si na českém území vytvořil jisté zázemí. K řešení takových životních situací lze využít právních institutů upravených v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů. Žalobce však podle názoru žalovaného opakovaně porušuje právní předpisy, neboť neoprávněně překračuje státní hranice členských států.
6. Závěrem se žalovaný zabýval rovněž tím, jaká je v Italské republice situace v návaznosti na přetrvávající pandemii koronaviru SARS-CoV-2. V této souvislosti pouze poukázal na skutečnost, že situace je v zásadě stejná jako v jiných členských státech. Italská republika ostatně od července roku 2020 sama umožňuje realizovat tzv. dublinská přemístění na své území. Žalovaný je proto toho názoru, že žalobci bude na území Italské republiky poskytnuta adekvátní zdravotní péče, pakliže by se daným druhem koronaviru nakazil.
7. Z uvedených důvodů žalovaný uzavřel, že byly dány podmínky pro zastavení řízení pro nepřípustnost žádosti o mezinárodní ochranu, neboť příslušným členským státem je Italská republika.

III. Žaloba

8. Žalobce v žalobě namítal, že byl ze strany žalovaného v předcházejícím řízení zkrácen na svých procesních právech, a to zejména v důsledku nedostatečného zjištění skutkového stavu, nezohlednění všech rozhodných okolností případu a nepřezkoumatelnosti úvah při hodnocení podkladů pro rozhodnutí. Kromě toho žalobce poukázal na nesprávné tvrzení žalovaného, že byl již dne 7. 11. 2020 oficiálně přemístěn do Italské republiky.
9. Dále žalobce namítal především pochybení žalovaného spočívající v tom, že se neřídil závazným právním názorem krajského soudu, který byl vysloven ve zrušujícím rozsudku. Konkrétně žalobce argumentoval tím, že žalovaný svoji úvahu o situaci v Italské republice v návaznosti na pandemii koronaviru SARS-CoV-2 zdůvodnil pouze na základě domněnek, aniž by si pro účely rozhodnutí opatřil jakékoliv aktuální informace a zprávy o zemi původu.
10. V této souvislosti žalobce zdůraznil, že azylový systém v Italské republice vykazuje nedostatky představující porušování základních lidských práv a svobod, a to zejména v kontextu pandemie koronaviru SARS-CoV-2. Žalobce je toho názoru, že vlivem přetrvávající situace dochází ke zpomalení azylových procedur, a to z důvodu vyčerpání italských státních orgánů. Žalobce odkázal na několik zdrojů přístupných na internetu (zprávy AIDA atd.)

11. Současně dochází k oslabení nejrůznějších forem pomoci, které jsou jinak žadatelů o azyl poskytovány, což může v případě některých z nich vést k tomu, že se dostanou do existenčních potíží. K tomu žalobce s odkazem na veřejně dostupné informace na internetu doplnil, že v italských detenčních zařízeních a dalších prostorách určených pro žadatele o mezinárodní ochranu nejsou dány adekvátní hygienické podmínky. Problémy spojené s pandemií jsou navíc politicky zneužívány za účelem vytváření nepřátelské nálady vůči migrantům a omezení možnosti jejich vstupu na území Italské republiky. V důsledku toho se zhoršuje rovněž přístup místních obyvatel.
12. Z výše uvedených důvodů žalobce krajskému soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. Pokud se jedná o jednotlivé žalobní námitky, žalovaný předně uvedl, že ve správním řízení postupoval v souladu s Dublinským nařízením a dotčenými právními předpisy. V této souvislosti odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém bylo podle jeho názoru podrobně zdůvodněno, proč je k řízení o posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušná Italská republika. Tento závěr je podle žalovaného založen na spolehlivě zjištěném skutkovém stavu, přičemž zcela odpovídá podmínkám, které jsou v čl. 3 Dublinského nařízení stanoveny.
14. Neexistují totiž žádné poznatky o tom, že by v Itálii docházelo k tzv. systémovým nedostatkům, neboť azylové řízení a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu probíhá za srovnatelných podmínek jako v ostatních členských státech. Zásadní je proto skutečnost, že daný stát je rovněž podle ustálené judikatury považován za bezpečnou zemi původu, která dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a svobodách. V řízení pak nevyšly najevo žádné okolnosti svědčící o tom, že by žalobci nebylo umožněno, aby na území Italské republiky mohl plně realizovat svá procesní práva žadatele o mezinárodní ochranu.
15. Ve vztahu k problémům spojeným s pandemií koronaviru SARS-CoV-2 dále žalovaný uvedl, že se s nimi nepotýká pouze Itálie, ale také jiné státy. Vývoj šíření nákazy je navíc proměnlivý, na což dotčené státy dynamicky reagují, a to především tak, že přijímají adekvátní opatření. V důsledku toho může v některých regionech docházet například k omezení volného pohybu. Nelze ovšem opomenout, že aktuální veřejně dostupné údaje o šíření nákazy svědčí o tom, že denní nárůst nových případů je v Itálii nižší než ve Francii nebo Španělsku. Podle názoru žalovaného by tak žalobce v případě vycestování do Italské republiky nebyl vystaven zacházení, které by představovalo porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
16. Žalovaný proto krajskému soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Správní spis

17. Ve správním spisu se nachází zejména záznam o poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 9. 1. 2020. Ve vztahu ke své pobytové minulosti žalobce uvedl, že jako držitel italského víza přicestoval v roce 2017 přes Maďarsko do SRN, kde

požádal o udělení mezinárodní ochrany. Po několika měsících přijel do České republiky, kde pobýval asi rok a půl, než byl v roce 2019 transferován zpět do Itálie, a to na základě Dublinského nařízení. Bezprostředně poté se však vrátil autobusem do České republiky.

18. Jako důvod podání žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uvedl, že na něj měl být v domovské zemi vydán zatykač. Účastnil se demonstrací a policie na něj obvinění „narafičila“ proto, že měl mít dluhy u banky, což žalobce popírá. Své problémy ve vlasti dále žalobce spojoval s tím, že byl v minulosti členem organizace, která měla posílat do Sýrie vojáky, aby tam bojovali společně s Islámským státem. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že je zdravý a neužívá pravidelně žádné léky.
19. V souvislosti s podáním žádosti o mezinárodní ochranu byl dále se žalobce proveden pohovor dne 9. 1. 2020, během kterého vypověděl, že nerespektoval dřívější rozhodnutí o přemístění do Italské republiky proto, že má v České republice vytvořeno zázemí. V Itálii nikoho nezná. Strach z přemístění do daného státu má rovněž proto, že je tam mnoho cizinců a osvojení italského jazyka je složité. Neměl tam však nikdy žádné problémy s policií ani jinými orgány veřejné moci. Pokud však bude přemístěn, nebude rozhodnutí respektovat a přicestuje zpět do České republiky.
20. V souvislosti s posouzením žádosti o mezinárodní ochranu se ve správním spisu nachází následující informace o Italské republice: Informace MZV ČR ze dne 13. 3. 2019 – Dohled nad dodržováním mezinárodních i evropských standardů v ubytovacích zařízeních pro žadatele o udělení mezinárodní ochrany; Informace OAMP ze dne 14. 11. 2019 – Řízení o mezinárodní ochraně, azylová střediska, dublinský systém, počty žádostí o mezinárodní ochranu; Informace OAMP ze dne 17. 12. 2019 – Přijímací systém, ubytování, ubytovací kapacity a podmínky.
21. Součástí spisové dokumentace jsou poté rovněž rozhodnutí a další podklady vztahující se k předcházejícím řízením žalobce ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Na základě těchto podkladů bylo vydáno napadené rozhodnutí, které je v současné době předmětem soudního přezkumu.

VI. Posouzení věci krajským soudem

22. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), ve lhůtě stanovené v ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu.
23. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (resp. nevyjádřili svůj výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné. Krajský soud nepřiznal žalobě odkladný účinek svým usnesením ze dne 1. 10. 2020, č. j. 33 Az 48/2020-22.
24. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice). Předmětem posouzení v této věci nejsou samotné důvody pro udělení či neudělení mezinárodní ochrany, nýbrž podmínky pro aplikaci ustanovení § 25 písm. i) ve spojení s § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Existenci závažných

důvodů se domnívat, že v jiném členském státě dochází k systémovým nedostatkům azylového systému ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení č. 604/2013, je soud povinen posuzovat podle skutkového stavu ke dni svého rozhodnutí (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2016, čj. 5 Azs 195/2016-22, přístupný na www.nssoud.cz).

25. Žaloba **není důvodná**.

26. Krajský soud při posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí vycházel v první řadě z procesního kontextu věci (pokračování řízení před žalovaným po vydání zrušujícího rozsudku) a dále také ze situačního kontextu rozhodného k datu rozhodování soudu (čl. 46 odst. 3 tzv. procedurální směrnice).
27. Krajský soud vzhledem k žalobním námitkám v první řadě zkoumal, zda žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí dodržel právní názor krajského soudu obsažený ve zrušujícím rozsudku. V něm krajský soud přihlédl (ex nunc) k poměrům v Itálii na jaře letošního roku a při nedostatečné součinnosti žalovaného vycházel z informací známých soudu z médií a rozhodovací činnosti. Konkrétně uzavřel, že bylo možno „s vysokou pravděpodobností usuzovat, že pokud by žalobce po příjezdu do Itálie nezískal v krátké době ubytování a musel zůstat tzv. na ulici, výrazně by vzrostlo riziko, že bude nakažen a onemocní smrtelně nebezpečnou chorobou Covid 19. Jak je zřejmé ze informací z médií (zejm. internetové stránky www.informigrants.net a dalších soudem citovaných zdrojů), k těmto případům dochází, přičemž někteří žadatelé o azyl žijící mimo azylová střediska trpí kvůli karanténě a uzavření služeb hlady a v důsledku omezení provozu úřadů se nemají kam obrátit. K tomuto výraznému zdravotnímu riziku krajský soud přihlédl, a proto uzavírá, že hodnocení italského přijímacího systému obsažené v napadeném rozhodnutí za těchto okolností neobstojí.“
28. V závazném pokynu pro další řízení před žalovaným pak soud uvedl, že „žalovaný povinen obstarat si aktuální relevantní podklady o fungování italského azylového systému z hlediska přijímání tzv. dublinských navrátilců v době koronavirové pandemie. Ideální cestou je vyžádání stanoviska italské strany o zajištění ubytování pro tyto osoby v současné době, příp. o dalších mechanismech ochrany a prevence pro tyto osoby a ověření informací, které plynou ze obecně známého zpravodajství.“
29. Ze správního spisu předloženého žalovaným je patrné, že žalovaný po obdržení zrušujícího rozsudku nezaložil do spisu žádné další podklady. Do napadeného rozhodnutí pouze včlenil odstavec odůvodnění týkající se vlivu pandemie Covid-19 na stav azylového přijímacího systému v Itálii. Žalovaný dospěl k závěru, že pandemie Covid-19 nemá na přijímací podmínky v Itálii zásadní vliv a transfery mohou probíhat.
30. Pokud by krajský soud vycházel při posouzení naplnění svého závazného právního názoru (který žalovaný nezpochybnil – nebyla jím podána kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu) z podmínek panujících v době vydání tohoto rozsudku, nemohl by být zcela jistě s postupem žalovaného spokojen. Jakkoliv žalovaný odstranil vadu nepřezkoumatelnosti původního rozhodnutí pro nedostatek důvodů, učinil tak pouze zčásti, neboť nezaložil do spisu žádné podklady, o které by

mohl opřít své závěry o bezproblémovosti situace v Itálii z hlediska vlivu pandemie Covid-19 na přijímací podmínky. Napadené rozhodnutí je z tohoto pohledu na samotné hranici přezkoumatelnosti. Krajský soud důrazně upozorňuje, že takový postup žalovaného při realizaci právního názoru ve smyslu ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s. není dostačující a za jiných okolností by dozajista vedl k opětovnému zrušení nového rozhodnutí a dalšímu vrácení věci k dalšímu řízení. Přitom na řadu relevantních podkladů pro posouzení této otázky krajský soud ve zrušujícím rozsudku výslovně odkázal.

31. Krajský soud si je však vědom toho, že ve věcech mezinárodní ochrany je poměrně častým jevem tzv. „ping-pong“, tedy několikanásobné opakované rušení rozhodnutí správního orgánu ve věci mezinárodní ochrany a vrácení věci k novému rozhodování, které neúměrně protahuje celkovou délku řízení a není zcela jistě efektivní (viz k tomu přiměřeně rozsudek SDEU ze dne 29. 7. 2019, C-556/17 ve věci *Torubarov proti Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal*).
32. Nicméně krajský soud musí při přezkumu nyní napadeného rozhodnutí vycházet z aktuální situace v Itálii, která se oproti poměrům na jaře letošního roku značně změnila. Z veřejně dostupných zpráv je zřejmé, že v Itálii sice opět dochází k určitému nárůstu pozitivních případů, ale situace rozhodně není natolik dramatická jako před několika měsíci, kdy docházelo doslova ke kolapsu zdravotního systému. Z hlediska počtu nových případů pak nelze Itálii považovat za jednu z nejvíce zasažených oblastí. Tamní situace je naopak lepší než v jiných evropských státech, včetně České republiky, která je aktuálně v poměru počtu obyvatel považována za jednu z nejvíce postižených zemí, přičemž ani zde nelze v blízké době vyloučit přetížení zdravotnického systému, což by vedlo k omezení poskytované péče jak pro obyvatele, tak žadatele o mezinárodní ochranu.
33. Z hlediska aktuální situace šíření nákazy koronavirem a onemocnění Covid-19 (Sars-Co-V2) krajský soud uvádí, že z dostupných údajů na internetu vyplývá, že oproti jarním měsícům roku 2020 v Itálii ani zdaleka nejde o natolik masový nárůst nemocných osob (<https://www.worldometers.info/coronavirus/country/italy/>). Procentuální podíl osob nově onemocnělých Covid-19 přibližně odpovídá procentu uzdravených osob. Od letních měsíců lze hovořit o stabilizaci situace v Itálii. Samotné dublinské transfery do Itálie byly v jarních měsících pozastaveny, o čemž vypovídá zpráva „*The implementation of the Dublin III Regulation in 2019 and during COVID-19*“ přístupná na https://www.asylumineurope.org/sites/default/files/shadow-reports/aida_dublin_update_2019-2020.pdf. Komise však vyzvala členské státy k jejich obnově a dokončení, jakmile to situace dovolí.
34. Rozhodovacím důvodem zrušujícího rozsudku byla skutečnost, že pandemie Covid-19 zcela nepochybnitelně zasáhla i přijímací podmínky azylového systému Itálie. Došlo k uzavření Questur, tudíž i současné zprávy o Itálii z roku 2020 uvádějí, že v přijímacím systému byly komplikace, neboť došlo i k uzavření některých menších ubytovacích zařízení. Tato opatření však měla dočasný charakter (viz k tomu zpráva *Country Report: Italy. Update 2019*, vydáno v červnu 2020).

35. V současné době jde sice křivka nárůstu onemocnění Covid-19 opět nahoru i v Itálii, ovšem oproti situaci v ČR jde o prozatím poměrně snesitelný stav, který prozatím nemá za následek zastavení chodu ekonomického života a institucí (<https://www.novinky.cz/koronavirus/clanek/italii-desi-opakovani-jarni-tragedie-40340481>). Není pak úkolem krajského soudu předvídat, jakým způsobem se pandemie v Itálii vyvine v budoucích dnech a týdnech a jak se to projeví v přijímacích podmínkách italského azylového systému.
36. Opomenout nelze ani postavení samotného žalobce, který je v produktivním věku a nemá podle své výpovědi žádné závažné zdravotní problémy. V tomto ohledu ho proto nelze podle dosavadních poznatků a statistik považovat za osobu, která by byla v případě nákazy s vysokou pravděpodobností ohrožena na životě. Žalobce nesplňuje kritéria tzv. zranitelné osoby ve smyslu § 2 písm. i) zákona o azylu. Stejně tak je vhodné připomenout, že žalobce již v minulosti naprosto nerespektoval vydaná rozhodnutí, neboť se do České republiky z Itálie neoprávněně navrátil bezodkladně po provedení transferu a dokonce v rámci provedeného pohovoru výslovně prohlásil, že ani další zákonné přemístění nebude respektovat. Jako jediný důvod pro udělení mezinárodní ochrany v ČR pak během pohovoru uvedl skutečnost, že má v České republice vytvořeno zázemí, což nelze v zásadě považovat za dostatečně pádný důvod relevantní pro případné převzetí odpovědnosti ve smyslu čl. 17 nařízení Dublin III. Vyslovená přání žalobce, který se evidentně nehodlá do Itálie přemístit, jsou jednoznačně projevem tzv. asylum-shoppingu v rámci společného evropského azylového systému (SEAS), což krajský soud nemůže při soudním přezkumu napadeného rozhodnutí pominout.
37. Z výše uvedených důvodů a při zohlednění současné pandemické situace v Itálii se tak námitka žalobce založená na obavě z nákazy nemocí Covid-19 jeví jako účelová, resp. zástupná ve vztahu ke skutečnému důvodu, proč bylo o mezinárodní ochranu v ČR (v rozporu s předcházejícím rozhodnutím) požádáno.
38. Je však povinností žalovaného s ohledem na komunikaci s partnerskými dublinským ústředím v Itálii zvážit konkrétní situaci v době, kdy by měl být transfer žalobce realizován. Krajský soud poukazuje v tomto ohledu na limitaci možnosti provést transfer žadatele vyplývající z čl. 29 odst. 2 nařízení Dublin III, podle něhož platí, že *„pokud k přemístění nedojde během šestiměsíční lhůty, příslušnému členskému zanikne jeho povinnost převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět a příslušným státem se stává dožadující členský stát. Tato lhůta může být prodloužena nejvýše na jeden rok, pokud přemístění nemohlo být uskutečněno z důvodu uvěznění dotyčné osoby, nebo až na 18 měsíců, pokud je dotyčná osoba na útěku.“* Objektivní důvody spočívající v případném opětovném pozastavení dublinských transferů do Itálie na efektu tohoto ustanovení nic nemění.

VII. Závěr a náhrada nákladů řízení

35. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
37. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci nebyla žádnému z účastníků přiznána náhrada nákladů řízení, neboť žalobce nebyl úspěšný. Žalovaný je správní orgán, jemuž se v souladu s ustálenou judikaturou obvykle náhrada nákladů ani v případě úspěchu ve věci nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 30. října 2020

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.